

ת"פ (רחובות) 9424-02-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 9424-02-25 מדינת ישראל נ' פלוני
(עציר)

לפני כבוד השופטת קרן וקסלר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני (עציר)

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, האוחז שלושה פרטי אישום, בעבירות אלימות ואיומים כלפי רעייתו, המתלוננת. לבני הזוג שלושה ילדים משותפים וביניהם קטינה ילידת 2023 (להלן: **הקטינה**).

2. במסגרת ההבנות בין הצדדים הופנה הנאשם לצורך קבלת תסקיר שירות המבחן. הצדדים לא גיבשו הסכמה בעניין העונש הראוי לנאשם וכל צד טען כראות עיניו.

אישום ראשון

3. בתאריך 28.1.2025 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, על רקע חששו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו. למחרת, בשעה 22:00 או בסמוך לכך חזר הנאשם לבית. באותה עת שכבה המתלוננת במיטה כשהקטינה לצדה. הנאשם נכנס לחדר השינה, חיבק את המתלוננת והתנצל בפניה על התנהגותו בוויכוח אולם המתלוננת לא התרצתה והשיבה לו **"שונאת שאתה מאיים עלי כמו עבריין"**. בנסיבות אלה, התלקח ויכוח בין השניים במהלכו קילל הנאשם את המתלוננת ואמר לה שהיא **"אפס"** ו**"לא שווה כלום"**. מיד ובסמוך, התרומם הנאשם מן המיטה, הניף את ידו מעל המתלוננת וזו אמרה לו בתגובה, שהיא לא מפחדת ממנו אלא רק מבורא עולם. אז, אחז הנאשם בצווארה של המתלוננת וחנק אותה עד אשר הקטינה התעוררה משנתה. מיד לאחר מכן, אחז הנאשם שוב בצווארה של המתלוננת, חנק אותה תוך ששאל **"מפחדת מאלוהים...ממי את מפחדת?"** והמתלוננת השיבה **"ממך"**. הנאשם הגביר

את עוצמת החניקה, עד שהמתלוננת חשה שהיא מפסיקה לנשום ובתוך כך איים עליה "אני אהרוג אותך היום, אני אהרוג אותך". בהמשך לכך ובעודו ממשיך לחנוק אותה, הפיל הנאשם את המתלוננת מהמיטה על רצפת החדר.

בשלב זה החלה הקטינה לבכות, התקרבה אל המתלוננת ושכבה על גופה. אז, השליך הנאשם ספרים לעבר המתלוננת ואחד מהם פגע בגופה של הקטינה. לכך הגיב הנאשם "בגללך היא נפגעה" ואז אמר לקטינה **שהיא תלך לישון עם אמא ותקום בלי אמא** ואילו למתלוננת אמר "יש לך מזל שהיא ערה".

בהמשך לכך יצא הנאשם מחדר השינה, לקח כלי לנטילת ידיים, הניף אותו לעבר המתלוננת והכה באמצעותו במצחה, תוך שאיים עליה "עם זה אני אהרוג אותך היום את תמותי".

בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) בחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובריבוי עבירות **איומים**, לפי סעיף 192 בחוק העונשין.

אישום שני

4. במועד שאינו ידוע במדויק בין התאריכים 12-13.10.2024, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, בבית הוריה, הביע הנאשם את חוסר שביעות רצונו מהתנהגות המתלוננת לאחר שובו משירות מילואים ואמר לה "איזה מן אישה נותנת לבעלה ללכת ככה". בהמשך לכך, אחז הנאשם בצווארה של המתלוננת ואמר לה שהיא מזלזלת בו ואינה מכבדת אותו. אז, חנק את המתלוננת ודחף אותה לעבר הספה.

בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) בחוק העונשין.

אישום שלישי

5. כשלוש שנים עובר למועד המפורט באישום הראשון, על רקע ויכוח שנסוב על חשד של הנאשם כי המתלוננת מדברת עם גברים אחרים, פתח הנאשם את דלת הבית ודרש מן המתלוננת לצאת את הבית בעודה לבושה בפיג'מה, ללא כיסוי ראש. אז משך אותה מצווארון חולצתה והוציאה מן הבית, באופן שגרם לקריעת החולצה.

בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) בחוק העונשין.

תסקיר שירות המבחן מיום 21.5.2025

6. הנאשם נתון במעצר עד לתום ההליכים. הוא בן 29, נשוי למתלוננת ולהם שני ילדים משותפים בגילאים שנה וחצי ו-3. המתלוננת נמצאת היום בהריון נוסף. טרם מעצרו לכך עבד בעבודות בנייה. הוא השלים 12 שנות לימוד. תאר תפקוד לימודי לקוי במסגרת הלימודית, בעיות התנהגות ושימוש באלימות ולפיכך שולב במסגרת חוץ ביתית. בהמשך יצר קשרים שוליים, החל לעשות שימוש בסמים תוך העמקת מעורבות פלילית ולפיכך קיבל פטור משירות צבאי. בגיל 22 פעל לבטל פטור זה, התגייס לצה"ל ושירת שירות סדיר מלא כלוחם ובהמשך בשירות מילואים.

ביחס לשימוש בסמים, מסר כי בגיל 18 הפסיק שימוש בסמים (קנאביס ונייס גאי), אך לאחר לידת בנו הבכור חזר לשימוש בקנאביס תוך צריכת אלכוהול. הנאשם ביטא הבנה ראשונית לכך שהשימוש בחומרים ממכרים העצים קשייו בוויסות אולם, להשקפתו הוא מסוגל להימנע משימוש בכוחות עצמו ובהתאם לכך שלל צורך להשתלב בטיפול מקיף בהיבט זה. צוין כי במסגרת הליך המעצר התקבלה הערכה לפיה נדרשת התערבות טיפולית משמעותית בתחום ההתמכרויות ובהמשך בתחום האלימות הזוגית, אולם נוכח עמדותיו של הנאשם ושלילת צורך בסיוע טיפולי מקיף, לא המליץ שירות המבחן על שילובו בטיפול מחוץ לשב"ס והנאשם נעצר עד לתום ההליכים.

ברקע העבירות תאר הנאשם קשיים כלכליים, לחצים הנובעים מהתמודדות עם הרחבת המשפחה ומשבר אמון בינו לבין המתלוננת, שהעצים קשייו בוויסות ובפרט מאחר שהיה נתון להשפעת חומרים ממכרים. הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירות וביטא הבנה מסוימת לחומרתן. הוא הודה כי במהלך השנים התקשה לווסת את התנהגותו ותאר שימוש באלימות מילולית רגשית ופיזית כלפי המתלוננת וביטא בדיעבד צער על הפגיעה בה, כמו גם הסכמה לקידום הליך גירושין אם המתלוננת תחפוץ בכך, לצד קושי להשלים עם הפרידה ממנה. על אף האמור, התרשם שירות המבחן, כי התייחסותו לחלקים הבעייתיים בהתנהלותו בקשר הזוגי היא ראשונית וניכר שהוא ממקד התנהגותו האלימה בתחושת התסכול שחווה כלפי המתלוננת, אולם נעדר צורך לבחון באופן מעמיק את קשייו וממוקד בסיום ההליך המשפטי.

בשיחה שנערכה עמה, תארה המתלוננת בפני שירות המבחן קשר חיובי וקרוב עם הנאשם במהלך התקופה הראשונה להיכרותם, כשהמשך חלה הידרדרות ביחסים סביב התנהלות קנאית וביקורתית מצדו לצד חדירה לפרטיותה. עוד שיתפה אודות לחצים, קשיים כלכליים ומריבות סביב השימוש בסמים, אליו התנגדה. במהלך השנים נמנעה לפנות לגורמי אכיפת החוק לנוכח החשש מההשלכות שיהיו לכך על הנאשם. כיום מעוניינת בקידום הליך גירושין אולם ביטאה תחושת חמלה כלפי הנאשם נוכח נסיבות חייו וצער על מצבו היום. כמו כן שללה חשש מפניו.

בסיכום האבחון העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להמשך התנהגות תוקפנית ובלתי מווסתת של הנאשם כלפי המתלוננת. נוכח עמדותיו השוללות טיפול מקיף ואינטנסיבי, לא ניתנה המלצה שיקומית בענייניו והומלץ על ענישה מוחשית שתהווה אמצעי הרתעה עבורו.

תמצית טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה, ביקשה לקבוע מתחם ענישה בגין כלל מעשיו של הנאשם הנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי. בתוך כך, עמדה על נסיבות ביצוע העבירות ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשם. הדגישה כי אין מדובר באירוע יחיד אלא על מספר עבירות אלימות אשר המשותף לכולן הוא חשדו של הנאשם שהמתלוננת בוגדת בו. עוד התייחסה להסלמה במעשי הנאשם במשך השנים, עד לאירוע האחרון שהוביל למעצרו ולהשפלת המתלוננת, כעולה מהאירוע באישום השלישי. לדידה, עובדות כתב האישום מלמדות על אירועים חריגים בחומרתם על אף שהוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם הן "יחסית קלות" ואינן מייחסות לנאשם גרימת חבלה. עוד התייחסה לצורך במיגור עבירות אלימות במסגרת התא המשפחתי והפנתה להוראות המחוקק ולפסיקת בתי המשפט אשר מצאו להחמיר בעונשם של נאשמים הנוקטים באלימות כלפי בנות זוג.

אשר לקביעת העונש, ציינה לזכות הנאשם את הודאתו בכתב האישום ואת החיסכון בזמן שיפוטי. מנגד ולחומרה, התייחסה לקשיים העולים מהתסקיר ולהיעדר המלצה שיקומית נוכח עמדת הנאשם השוללת טיפול. לבסוף, עתרה לקבוע את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם הענישה ולהשית עליו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננת.

8. מטעם ההגנה הוגש מכתב שכתבה המתלוננת (טלנ/1) במסגרתו ביקשה לשתף בתחושותיה בנובעות מהמציאות המורכבת בה היא חיה בעקבות מעצרו של הנאשם. צינה שהגישה את התלונה מתוך תחושת מצוקה עמוקה לאחר מקרה של אלימות פיזית שטלטל אותה ואת המשפחה כולה. עם זאת, ככל שעובר הזמן, היא חשה ששהותו של הנאשם במעצר לא הייתה לשווא, אלא יצרה אצלו הבנה והובילה אותו להכיר בחומרת מעשיו. המתלוננת היא אישה מאמינה ובהתאם לכך מחזיקה באמונה שלכל אדם מגיעה הזדמנות לחזור בתשובה והיא סבורה שהנאשם יוכל "לקחת את עצמו בידים" אם הוא באמת רוצה בכך בעזרת טיפול נכון ומדויק, ולצאת לדרך חדשה. היא מצדה, מבקשת להיפרד מהנאשם באופן מכובד. לסיום ביקשה שלצד הדין יינתן מקום גם להבנה אנושית, מורכבת ומרפאה.

9. הסנגור, עו"ד איתי רוזין, סבור שעתירת המאשימה מופרזת לחומרה ואינה עומדת בהלימה לתיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום. להשקפתו, מתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם, קרי, תקיפה "סתם" כלפי בת זוג ואיומים, שהינן ברף חומרה תחתון, נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות בכלל פרטי האישום, יש מקום לקבוע מתחם שנע בין עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הדגיש כי הנאשם נטל אחריות באופן מלא והודה

בכתב אישום מתוקן. הוסיף, כי במסגרת האבחון שנערך בתיק המעצר הנאשם לא שלל טיפול אלא שסבר שיתקשה לערוך טיפול במסגרת קהילה סגורה והביע רצון לקבל טיפול אמבולטורי.

עוד הפנה לעמדת המתלוננת שביקשה להתחשב בנאשם תוך שהטעים כי אין מדובר באשה "חלשה או במי שמונעת מפחד או חשש מהנאשם", אלא במי שהתבטאה ברהיטות בביטחון. לסיכום, ביקשה לגזור על הנאשם תקופת מאסר כימי מעצרו, החל מיום 31.1.2025.

10. הנאשם ניצל את זכות "המילה האחרונה", אמר שנוטל אחריות על מעשיו ומצר עליהם. לדבריו **"אני יודע שהמצב היה יכול להיות יותר גרוע ואני מודה לקב"ה שזה נגמר בזה, אני לא מקל בדברים שקרו ונעשו שם באותו יום וכמה חודשים לפני זה"**. הנאשם הוסיף, שהביע רצון להשתלב בטיפול אולם קצינת המבחן "לקחה אותי כמו נרקומן בלי שיניים מהתחנה המרכזית" וזאת על אף שרק עישן "קצת גראס" כשהיה סטודנט. עוד אמר: **"אני מבין שהדברים שעשיתי הם דברים חמורים ואין יום שאני לא חושב על המעשים שעשיתי ועל הנזק שנגרם למשפחה שלי ולילדים שלי והילדים צריכים אותי ובשבילם אני מוכן לקחת אחריות ולכבד את ההחלטה של בת זוגתי להתגרש ואנחנו נתגרש ואני אעבוד ואשלם מזונות ואני אדאג שלא יחסר להם כלום. אני מבין שאני נמצא בתהליך פנימי עם עצמי והתהליך לא יגמר לא עכשיו, זה תהליך שאני מוכן לעבוד עם עצמי ואני יודע שב"ה יש את רש"א ואני אהיה בקשר עם העו"סית בבית סוהר והיא תוכל להפנות אותי ולא חסרות דלתות לעזרה בשבילי"**.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

11. בהתאם לסעיפים 40ג ו- 40ט בחוק העונשין, גזירת הדין תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בפסיקה הנוהגת ובמכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. על אף שיש טעם בעמדת המאשימה, לפיה המעשים מושא כתב האישום מהווים אירוע אחד, יש לתת את הדעת בקביעת מתחם העונש ההולם להוראות סעיף 40ג בחוק העונשין, המנחה את בית המשפט לשקול את מספר העבירות ואת הזיקה ביניהן, תוך שמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם. כמו כן יש להתחשב במספר המעשים העברייניים המרכיבים את האירוע **"שכן לעיתים יש בכך כדי לשוות לאירוע מידה נוספת של חומרה"** (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז (29.10.2014)).

13. במעשיו פגע הנאשם בזכותה של המתלוננת לשמירה על שלמות גופה, זכותה לחוש מוגנת בביתה- מבצרה, זכותה לכבוד ולשלוות נפש. מידת הפגיעה היא משמעותית ובהקשר זה מצאתי לדחות בשתי ידיים את טענת הסנגור כאילו מדובר בעבירות קלות, שכן יש לתת את הדעת למכלול נסיבות האירועים המתוארים בכתב האישום ולא רק לכותרת העבירות.

14. כתב האישום מתאר שלושה אירועים שהתפרשו על פני שלוש שנים, שבמהלכן הייתה המתלוננת קורבן להתנהלות קנאית, אלימה ומשפילה מצד הנאשם. האירוע הראשון בזמן (אישום 3) מתאר סיטואציה שבה על רקע רגשות קנאה של הנאשם, דרש הוא מן המתלוננת לצאת מביתה שלה, תוך גילוי אדנות, כשהוא נוהג במתלוננת כמי שחייבת לסור למרותו- ברצותו, תישאר בבית וברצותו- תגורש. גם אם האלימות הפיזית שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת איננה חמורה ומתבטאת בדחיפה, נתתי דעתי להשפלתה של המתלוננת- אישה דתייה, אותה אילץ הנאשם בכוח לצאת את הבית ללא כיסוי ראש, תוך שקרע את חולצתה.

האירוע השני בזמן (אישום 2), מהווה דוגמה נוספת לדרכו האלימה של הנאשם כלפי המתלוננת והפעם בבית הוריה, שנוכחותם לא היוותה עבורו גורם מרתיע. גם אירוע זה לא ניתן לתאר כקל ערך בשל האחיזה בצווארה של המתלוננת, חניקתה והדיפתה לעיני בני משפחתה.

האירוע האחרון, המתואר באישום הראשון, מלמד על הסלמה של ממש ופריצת כל גבול מצד הנאשם. כמתואר לעיל, האירוע החל בבקשת סליחה של הנאשם מן המתלוננת, לאחר שנהג בה לא כשורה בוויכוח נוסף, שנסוב על חשדותיו כלפיה. ואולם, משהתחוור לנאשם כי המתלוננת אינה מתרצה בקלות והיא אינה נכונה להשלים עם הדרך שנהג בה, הוא שב מיד לדפוסיו האלימים והכול תוך השפלתה, כשהוא נחוש לגרום לה למורא ופחד מפניו ומאיים עליה איומים קשים.

כתב האישום אמנם תוקן באופן שאינו מייחס לנאשם גרימה חבלה, אולם לא ניתן להתעלם מהעובדות המתוארות ולפיהן חנק הנאשם את המתלוננת עד שחשה שאינה יכולה לנשום.

משנה חומרה יש לייחס לביצוע המעשים בנוכחות הבת הפעוטה, שהתעוררה משנתה ונאלצה לראות את אביה חונק את אמה, מאיים עליה ברצח, פעם אחר פעם, ומפיל אותה ארצה. הנאשם לא הסתפק בכך אלא איים בפני הקטינה שהיא תתעורר "**בלי אמא**" ואף השליך חפצים שפגעו הן במתלוננת והן בקטינה.

נוכחותה של הקטינה לא גרמה לנאשם למתן את התנהגותו והוא לא נסוג או נרגע באף אחד משלבי האירוע. ניתן רק לשער מה חשה הקטינה באותם רגעים אולם העובדה שהתקרבה למתלוננת ושכבה עליה מלמדת, כי ניסתה במעשה זה הן לסוכך על המתלוננת והן לקבל את הגנתה.

15. בתי המשפט עמדו, לא אחת, על הצורך בהעברת מסר מרתיע ובלתי מתפשר, של היעדר סובלנות ביחס לאלימות המתרחשת בין בני זוג "בין היתר, לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפתם בהיותם מבוצעים לא אחת בדל"ת אמות דירת נפגעת העבירה; הפגיעה הקשה שהם מסבים לתחושת הביטחון של בני המשפחה ובייחוד של נפגעת העבירה; והחשש מפני הסלמת מעשי האלימות באופן העלול לסכן את חייה של נפגעת העבירה" (ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני (13.6.2023); וראו גם ע"פ 3335/23 מדינת ישראל נ' בורי (6.7.2023); רע"פ 2503/24 נחיוב נ' מדינת ישראל (28.3.2024); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל (31.1.2019)).

הרתעה זו צריכה לבוא לידי ביטוי בהשתת ענישה מחמירה על מי שמרהיב עוז לנקוט בכוח הזרוע כלפי בת זוגו, למען הרתעת היחיד והרבים, ולא להיוותר בגדר רטוריקה בלבד, מן השפה אל החוץ (רע"פ 375/22 מדינת ישראל בסל (10.2.2022); ע"פ 5914/22 מדינת ישראל נ' אבו רומי ((24.4.2023)).

יפים לעניינו הדברים שנפסקו בע"פ 3633/21 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2022):

"כבר למדנו שאלימות נגד בנות זוג היא תופעה רחבת היקף, חוצת תרבויות ומגזרים, הדורשת התגייסות, גם של בתי המשפט, לשם מיגורה. עבירות מעין אלה, המבוצעות במרחב הפרטי המשפחתי, במקום בו אדם אמור להרגיש בטוח ומוגן ביותר, פוגעות באופן עמוק בתחושת הביטחון ובתחושת הערך העצמי של נשים (ראו: ע"פ 6968/16 גרני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (22.5.2018); ע"פ 305/12 מדינת ישראל נ' זליג, פסקה 9 [פורסם בנבו] (24.6.2013)). אלימות המופעלת מצד גברים כלפי בנות-זוגם, פוגענית גם מנקודת מבט רחבה יותר, במובן זה שהיא מבטאת תפיסה שגויה ומסוכנת שלפיה האיסור הפלילי והחברתי על נקיטת אלימות מתרופף ונחלש בתחומי המרחב הפרטי הזוגי. בית משפט זה נדרש לתרום את חלקו בהתמודדות עם תופעה זו על ידי הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על כל מעשה אלימות המבוצע במרחב המשפחתי, עוד בטרם תגיע אלימות זו לנקודת האל חזור".

16. החשש מחשיפת העבירות המבוצעות בהסתר "מאחורי מפתן הדלת" בא לידי ביטוי גם במקרה דנן, כעולה מהתסקיר לפיו נמנעה המתלוננת לפנות לגורמי אכיפת החוק מפאת חשש לחשיפת המעשים ומהשלכות כלפי הנאשם. בהקשר זה נפסק בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.02.2011): "עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית".

17. לצורך קביעת מתחם הענישה, אפנה למספר פסקי דין שעשויים לשמש ככלי עזר, אם כי יש לזכור כי בהתאם לסעיף 40ג בחוק העונשין, מדיניות הענישה הנוהגת הינה שיקול אחד מבין שיקולי הענישה המשמשים בידי בית המשפט בקביעת העונש ההולם, שקביעתו מגלמת קביעה ערכית ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו (ע"פ 3698/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל (2.11.2020); ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.10.2016); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

א. רע"פ 7004/22 פלוני נ' מדינת ישראל (26.10.22): בעת ויכוח בין הנאשם לבת זוגו, הרים הנאשם את בתם הפעוטה וכשהמתלוננת העירה לו על כך, הכה אותה, המתלוננת בתגובה דחפה אותו, והנאשם הכה אותה במכת אגרופ לעינה. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 6 חודשי מאסר שאפשר וינשאו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. בית משפט השלום גזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

ב. רע"פ 5434/17 דמוך נגד מדינת ישראל (29.11.2017): המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בשני אישומים של תקיפת בת זוג ואיומים. האירוע אחד תקף המבקש את המתלוננת, שהייתה בהריון, בכך שמשך בקרסול רגלה כדי שתקום לסדר ולנקות את הבית, לאחר מכן קילל אותה, צעק ואיים עליה. בהמשך משך בידה, משך באוזנה והסיר את כיסוי ראשה. באירוע נוסף, דחף המבקש את המתלוננת על מחוץ לחדר ואיים עליה שאם תיכנס יכה אותה חזק יותר. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשים ל- 18 חודשי מאסר והשית על המבקש, אדם נעדר עבר פלילי, 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

ג. רע"פ 8926/21 דוקר נ' מדינת ישראל (29.12.2021): המבקש שהורשע על פי הודאתו בעבירות תקיפת בת זוג (ללא חבלה) ואיומים עליה. לפי המתואר, הכה המבקש את בת זוגו באגרופים, סטירות ובעיטות וכן איים עליה במספר הזדמנויות. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר והשית על המבקש השית עליו מאסר בן חודשיים וחצי, מאסר מותנה, ופיצוי. ערעור המשיבה על קולה העונש התקבל ובית המשפט המחוזי העמיד את עונשו של המבקש על 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות וכן הכפיל את רכיב הפיצוי. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

ד. עפ"ג (מרכז) 8647-09-22 בן נעים נ' מדינת ישראל (11.12.2022): נדחה ערעור הנאשם שהורשע בהתאם להודאתו בעבירה של תקיפה סתם בן זוג. על פי המתואר, בשעת חצות לערך התעורר בנם הפעוט של המתלוננת והנאשם בבכי והמתלוננת ניגשה למיטתו כדי להרגיעו. כשהעירה למערער שישמור על שקט, נטל הלה כרית וחבט במתלוננת בחוזקה מספר פעמים בפלג גופה העליון. בתגובה, השליכה המתלוננת לעבר המערער בקבוק של מטהר אוויר שלא פגע בו, או אז תפס המערער בחוזקה בצווארה של המתלוננת וחנק אותה ולאחר מכן הוציא אותה מן החדר. בתגובה נטלה המתלוננת מטאטא ודחפה את המערער. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם שנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. על המערער, שבעברו הרשעה

בעבירת הריגה, 14 חודשי מאסר בפועל בצד עונשים נלווים.

ה. עפ"ג (מרכז) 40581-08-20 **אלולו נ' מדינת ישראל** (17.11.2020): המערער הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג בכך שסטר על פניה של המתלוננת, וכשהתרחקה ממנו - תפס בידה ומשך אותה לכיוונו, הפיל אותה והכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך, אחז בראשה ומשכה לכיוונו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים ועד 18 חודשי מאסר בפועל והשית על המערער, בעל עבר פלילי, 14 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

אציין כי עיינתי בפסיקה נוספת אליה הופנית על ידי הצדדים, אולם רובה עוסק בנסיבות קלות יותר: רע"פ 8833/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (23.12.2015); ת"פ (ראשל"צ) 33499-12-19 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (6.12.2021); ת"פ (ראשל"צ) 20102-10-20 **מדינת ישראל נ' פרדה** (13.12.2021); ת"פ (רמ') 948-09-19 **מדינת ישראל נ' אבו סלימאן** (1.12.2019); ת"פ (רמ') 41791-05-22 **מדינת ישראל נ' אל טורי** (1.1.2023); ת"פ (ראשל"צ) 20661-05-20 **מדינת ישראל נ' קרמיזי** (19.2.2024).

18. נוכח הפגיעה המשמעותית בערכים המגונים, לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות ומדיניות הענישה הרווחת אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם למסכת העבירות בענייננו נע בין 16 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת.**

גזירת הדין בגדרי מתחם הענישה

19. לזכותו של הנאשם זקפתי את הודייתו בכתב האישום המתוקן, אשר חסכה את עדות המתלוננת.

20. עם זאת, דומה כי זוהי נקודת האור היחידה, שכן יתר הנסיבות, שאין קשורות בביצוע העבירות, עומדות בעוכריו.

21. זוהי אינה הפעם הראשונה בה עומד הנאשם לדין ובעברו ארבע הרשעות - כולן בתחום האלימות (פציעה כשהעבריין מזוין, תקיפה בצוותא, דרישת נכס באיומים, החזקת סכין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש). אמנם חלפו כשבע שנים מאז הרשעתו האחרונה, אולם קשה לראות בכך נתון מקל בהתחשב בכך שהנאשם חזר לסורו ולדפוסיו האלימים, גם לאחר שהקים משפחה.

22. יתירה מכך. התסקיר שהוגש בעניינו מלמד על מסוכנות של ממש להישנות עבירות דומות, כמו גם על הרגלי שימוש לרעה באלכוהול ובסמים, אשר מקשים עליו לווסת את התנהגותו.

23. בבואי לגזור את הדין עומדים לנגד עיני דבריה הנכוחים של המתלוננת, אשר גמלה בלבה

להיפרד מן הנאשם ואף שיתפה בדבר הטלטלה שחוותה בעקבות האירוע האחרון. המתלוננת ביקשה להתחשב בנאשם ומנקודת מבטה נראה לה כי הנאשם מכיר במעשיו, מוכן לעשות שינוי לטובה ויכול לערוך שינוי בעזרת טיפול "נכון ומדויק". עם זאת, דיבורים לחוד, ומעשים לחוד. הנאשם הוכיח עד כה, הלכה למעשה, כי אינו מעוניין להתגייס לטיפול האינטנסיבי לו הוא זקוק, כך על פי הערכת הגורם המקצועי. בנסיבות אלה, לא ניתן לתת ביטוי לקולה לרצון המילולי לשינוי דרכיו, מבלי שניתן להצביע על אופק שיקומי.

24. אציין כי התרשמתי מדבריו הכנים של הנאשם במהלך הטיעונים לעונש וניכר שהוא אמנם מצטער על המעשים אולם בהתחשב באינטרס הציבורי שבהחמרת הענישה באלימות במשפחה כמו גם שיקולי הרתעת היחיד והרבים, יש לגזור את העונש תוך מתן ביטוי לממצאי התסקיר בדבר הסיכון הנשקף מפני הנאשם תוך מתן דגש לעיקרון ההלימה.

25. סיכום של דברים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 23 בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע למשך 3 שנים מסיום מאסרו.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון למשך 3 שנים מסיום מאסרו.

ד. הנאשם ישלם לנפגעת העבירה פיצוי בסך של 5,000 ₪. המאשימה תעביר את פרטי נפגעת העבירה למזכירות בית המשפט עד ליום 20.7.2025, ותעדכן את נפגע העבירה על אודות תוצאות גזר הדין והפיצוי שנפסק. הפיצוי ישולם עד ליום 1.10.2025.

ככל שקיימת הפקדה בתיק זה או בתיק קשור אליו, בהסכמת הנאשם, היא תקוזז לטובת הפיצוי, והיתרה תושב לו כפוף לכל דין, לרבות עיקול. תשלום הקנס או הפיצוי יעשה ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת הדרכים הבאות: בכרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה (חיפוש בגוגל "תשלום גביית קנסות"): www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט). או באמצעות מוקד שירות טלפוני ברשות עצמי (מרכז הגביה) בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000. או במזומן בסניפי בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות (ללא צורך בשוברים).

ה. הנאשם יתחייב להימנע מעבירות בהן הורשע במשך שלוש שנים מסיום מאסרו, וככל שיפר התחייבותו ישלם סך של 2,000 ₪.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז- לוד תוך 45 יום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.